

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Turkové v právní věci **žalobce: A. M.**, zastoupen Mgr. Kamilem Tomanem, advokátem, se sídlem Škroupova 441, Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 428/2003 - 28 ze dne 14. 12. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 11. 2003, č. j. OAM - 11744/VL - 16 - P11 - 2001, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a o nevztážení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalobce namítl porušení § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), a dále porušení § 12 a § 91 zákona o azylu. Pokud

jde o skutkové důvody, na jejichž základě žalobce tvrdil výše uvedená porušení zákona, odkázal na svojí žádost pro udělení azylu, protokol o pohovoru, který byl s ním proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahoval k jeho žádosti o udělení azylu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasil s nimi, neboť podle jeho názoru neprokazují, že by ze strany správního orgánu došlo k porušení některých uváděných ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Navíc žalovaný poukázal na to, že žalobcovy námitky jsou uváděny pouze v obecné rovině. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a uvedl, že podle jeho názoru nebyl žalobce v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplnil podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 nebo § 13 či § 14 zákona o azylu a nesplnil ani podmínky pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 12. 2004, č. j. 30 Az 428/2003 - 28, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že příčina žalobcova odchodu ze země původu tkvěla v jeho obavách z nuceného převezení do Čečenska, protože s válkou v uvedené krajině nesouhlasil, a v obavách z trestu, který by za neuposlechnutí tohoto rozkazu následoval. Podle názoru krajského soudu jednalo se tedy výlučně o problém vyplývající ze žalobcova služebního poměru v armádě, tedy o osobní spor mezi ním a jeho zaměstnavatelem. Tento spor tedy nebyl provázen diskriminací žalobce ze strany orgánu státní moci pro některý z důvodů vymezených v § 12 zákona o azylu. Krajský soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno, že by žalobce byl ve své vlasti pronásledován z důvodu předpokládaných zákonem o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost byla podána především z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Stěžovatel uvedl, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má a z důvodu jeho dřívějšího působení v K., která byla politicky řízenou organizací. Stěžovatel uvádí, že má odůvodněný strach, že vůči němu bude takto postupováno z důvodů jeho politických a osobních názorů, které se neshodují s politikou ruské vlády. Je přesvědčen, že došlo k porušení článku 33 Sdělení Ministerstva zahraničních věcí České republiky o Úmluvě o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, zveřejněného pod č. 208/1993 Sb. Je toho názoru, že jeho život a osobní svoboda by v případě jeho vyhoštění byly pro jeho politické přesvědčení ohroženy. V další části kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že v dosavadním řízení příslušné orgány vůbec nezohlednily důvody, proč a za jakých okolností stěžovatel opustil Rusko. V této souvislosti poukázal na to, že byl civilním zaměstnancem ruské armády a K.. Armáda, ale zejména K. je v Rusku mimo jakou jakkoliv pochybnost nástrojem politické moci. Problémy stěžovatele s K. tak mají politický podtext a jsou tedy dány podmínky pro udělení azylu. Podstatou celého problému je to, že stěžovatel jako civilní zaměstnanec ruské armády a K. měl být v roce 1999 povolán do Čečenska, kde v tu dobu probíhal ozbrojený konflikt mezi Ruskem a čečenskými separatisty. Takovýto stav zde trvá do současné doby, přičemž tento ozbrojený konflikt je válkou, nikoliv však mezi dvěma státy, ale pouze v jednom státě. Stěžovatel přitom zpochybňuje názor správního orgánu, že na základě vypracované právní expertízy by stěžovateli hrozilo postavení mimo službu na dobu dvou let a pokud by se jednalo o trestný čin, trestní sazba by se pravděpodobně rovnala době postavení mimo službu, tedy dvěma létům nepodmíněně. Podle stěžovatele přitom nelze s jistotou říci, jaký skutečný postih mu v Rusku hrozí. Dále

stěžovatel vytýká žalovanému, že se nijak nezabýval skutečností, zda a jaký trest mu hrozí po jeho nuceném návratu do Ruska. Konečně stěžovatel je toho názoru, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, když má za to, že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozsudku nejsou důvody dostatečnými pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žaloby.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný konstatuje, že stěžovatelovy potíže v zemi původu nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť tyto potíže pramenily toliko ze služebního poměru stěžovatele k ruské armádě. Stěžovatel tedy i jako civilní zaměstnanec armády musel vědět již od počátku výkonu svého zaměstnání, jaké sankce stanoví právní řád za neuposlechnutí rozkazu. Chování nadřízených stěžovatele k vynucení plnění rozkazu tedy nelze podle názoru žalovaného považovat za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Také se žalovaný vyjádřil k otázce udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, když v tomto případě neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel především uplatnil stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Krajský soud správně vyšel z toho, že příčinou stěžovatelova odchodu ze země původu byla jeho obava z převelení do Čečenska a obava z trestu, který by za neuposlechnutí tohoto rozkazu následoval. Lze tedy souhlasit s krajským soudem v tom, že se jednalo výlučně o problém vyplývající ze stěžovatelova služebního poměru v armádě, tedy o osobní spor mezi ním a jeho zaměstnavatelem. Stěžovatel se přitom o svém převelení do Čečenska dozvěděl pouze z doslechu, žádné rozhodnutí ze strany jeho zaměstnavatele v tomto směru neobdržel. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má a z důvodu jeho dřívějšího působení v K., tak nic takového v průběhu správního řízení, případně v řízení před krajským soudem, neuváděl, lze tudíž vyjít z toho, že se jedná pouze o účelové tvrzení. Krajský soud nepochybil, když vyšel z toho, že nebylo prokázáno, že by stěžovatel byl ve své vlasti pronásledován z důvodů předpokládaných zákonem o azylu.

V další části své kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené

rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Při uplatnění tohoto důvodu stěžovatel namítl, že ve správním řízení nebyly zohledněny důvody, proč a za jakých okolností opustil Rusko. Znovu opakuje, že byl civilním zaměstnancem ruské armády a K. Vychází tak z toho, že jeho problémy s K. mají politický podtext a jsou tak dány podmínky pro udělení azylu. K tomuto bodu lze uvést, že žalovaný ve správním řízení náležitým způsobem objasnil skutečný stav věci, když dal stěžovateli možnost podrobně se vyjádřit k důvodům jeho odchodu z vlasti, a opatřil si potřebné zprávy o poměrech v zemi původu stěžovatele. Podle názoru Nejvyššího správního soudu ani tento uplatněný důvod není dán.

Stěžovatel v kasační stížnosti konečně namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Ani tento důvod nebyl shledán důvodným, protože krajský soud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem vypořádal se všemi námitkami uplatněnými stěžovatelem v jeho žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Hradci Králové postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu